

■ Ἀπὸ τὸ Ὁρθόδοξο Ἀγιολόγιο τῆς Δύσεως

Ὁ Ἅγιος Βαάστιος (ἢ Βεδάστιος), Ἐπίσκοπος Ἀράς (Γαλλία) † 6η Φεβρουαρίου 540

Όταν ὁ Χλωδοβίκος (Κλόβις Α΄, περ. 465-511), εἰσηῆλθε θριαμβευτῆς στὴν Γαλατία μετὰ τὴν νίκη του ἐπὶ τῶν Ἀλαμανῶν στὸ Τολμπιὰκ (490), ἐπέρασε ἀπὸ τὴν πόλι Τουλ (Toul) τῆς Λωραίνης καὶ καθὼς ἐπιθυμοῦσε νὰ ἐκπληρώσῃ τὸ τάμα, τὸ ὁποῖο εἶχε κάνει νὰ ἀσπασθῇ τὸν Χριστιανισμὸ ἂν ἐπικρατοῦσε στοὺς ἐχθρούς, ἐζήτησε νὰ συναντήσῃ κάποιον ἄνθρωπο ἱκανὸ νὰ τὸν διδάξῃ.

Τοῦ συνέστησαν τότε τὸν Ἱερέα Βαάστιο (Βεδάστ ἢ Γκαστόν, Vedast, Vaast, Vaat, Gaston, Foster), ὁ ὁποῖος εἶχε ζήσει ὡς ἐρημίτης καὶ ὄλοι θεωροῦσαν αὐτὸν ὡς ἕναν ἀληθινὸ ἄγγελο ἐπὶ τῆς γῆς. **Ό** Χλωδοβίκος τὸν πῆρε μαζί του, καὶ ὅπως συνέβη μὲ τὸν Φίλιππο καὶ τὸν εὐνοῦχο τῆς Βασιλίσσης τῆς Αἰθιοπίας (βλ. Πράξ. η΄), ὁ Βαάστιος κατήχησε τὸν Βασιλέα καθ' ὁδόν.

Καθὼς ἐπλησίαζαν τὴν πόλι Ῥένς, ὅπου περίμενε αὐτοὺς ὁ Ἅγιος Ῥεμίγιος († Μνήμη: 1η Ὀκτωβρίου, *βλ. ἐδῶ*), ὁ Ἀπόστολος τῶν Φράγκων καὶ Ἐπίσκοπος τῆς πόλεως, συνήντησαν σὲ πλησιόχωρο κωμόπολι, στὴν γέφυρα τοῦ ποταμοῦ Ἄξονας (Αἶν/ Aisne), ἕναν τυφλό, ὁ ὁποῖος ἔχων ἀκούσει γιὰ τὴν ἔλευσι τοῦ ὁσίου Ἱεραποστόλου, τὸν παρεκάλεσε «ἡ ἀγιότης τῶν προσευχῶν του νὰ δώσῃ τὸ φῶς στοὺς ὀφθαλμούς του». **Ό** Ὅσιος ἐμπιστευόμενος τὴν θεία Φιλανθρωπία καὶ τὴν πίστι τοῦ ἀνθρώπου, ἐσημείωσε ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν του τὸ σημεῖο τοῦ τιμίου Σταυροῦ καὶ τὸν ἐθεράπευσε. **Σ**τὸν τόπο ἐκεῖνο οἱ πιστοὶ ἀνήγειραν Ναὸ εἰς μνήμην τοῦ Θαύματος.

* * *

Μετὰ τὴν Βάπτισι τοῦ Χλωδοβίκου στὴν Ἰρένς (25η Δεκεμβρίου 496) ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Ῥεμίγιου, ὁ Βασιλεὺς συνέστησε τὸν κατηχητὴ τοῦ στὸν Ἅγιο Ἰεράρχη, ὁ ὁποῖος ἀπέστειλε τὸν Βαάστιο στὰ χωρὶὰ γιὰ νὰ διδάξῃ τοὺς πιστοὺς, νὰ βοηθήσῃ τοὺς πτωχοὺς καὶ τοὺς ἀσθενεῖς καὶ νὰ διαδώσῃ σὲ ὅλους τὴν ἀγάπη καὶ τὴν εὐσπλαγχνία τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Βαάστιος εἶχε τόση ἐπιτυχία στὸ ἔργο του, ὥστε τὸ 499 ὁ Ἅγιος Ῥεμίγιος τὸν ἐχειροτόνησε Ἐπίσκοπο τοῦ Ἀράς, πρωτεύουσας τοῦ Ἀρτουὰ (Artois), τὸ ὁποῖο εἶχε παλαιότερα ἐκχριστιανισθῆ, ἀλλὰ ἦταν ὀλοσχερῶς σχεδὸν κατεστραμμένο μετὰ τὶς εἰσβολές τῶν Βαρβάρων καὶ ὅπου ἡ εἰδωλολατρία εἶχε πάρει τὴν θέσι τῆς λατρείας τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ.

Καὶ ἐκεῖ, στὸ Ἀράς, ὁ Θεὸς ἐσφράγισε διὰ θαύματος τὸν ἐρχομὸ τοῦ δούλου Του: **στὴν** πύλη τῆς πόλεως εὐρίσκοντο δύο ἀνάπηροι ζητιᾶνοι, ὁ ἓνας τυφλὸς καὶ ὁ ἄλλος βουβός. **Ἐσταμάτησαν** τὸν Ἅγιο Βαάστιο στὸν δρόμο καὶ ἐζήτησαν μὲ ἀξιοθρήνητη φωνὴ ἐλεημοσύνη ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο τοῦ Θεοῦ. **Ὁ** Ἅγιος δὲν εἶχε χρήματα. **Ἐμπιστευόμενος** τὸ Ἔλεος τοῦ Θεοῦ καὶ παρηγορημένος ἀπὸ τὸ παράδειγμα τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Ἰωάννου, ὁ ἀποστολικὸς Ἰεροκῆρυξ εἶπε: **«Δὲν** ἔχω οὔτε χρυσάφι οὔτε ἀσήμι, ἀλλὰ τὸ καθῆκον τῆς φιλανθρωπίας καὶ τῶν εὐσεβῶν προσευχῶν πρὸς τὸν Θεόν, καὶ δὲν διστάζω νὰ τὶς προσφέρω γιὰ σᾶς» (πρβλ. Πράξι γ' 6). **Καὶ** μὲ τοὺς λόγους αὐτοὺς, ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ, χύνων ἄφθονα δάκρυα συμπαθείας, ἐζήτησε τὴν θεϊκὴ παρέμβασι γιὰ τὸ σῶμα τῶν πασχόντων καὶ γιὰ τὴν πνευματικὴ ὑγεία τῶν παρευρισκομένων.

Ἀμέσως καὶ ἐνώπιον τοῦ πληθους, ἔλαβαν καὶ οἱ δύο ζητιᾶνοι τὴν πολυπόθητη ὑγεία: **ὁ** ἓνας ἔλαβε τὴν καθαρότητα τῆς ὀράσεως καὶ ὁ ἄλλος ἀνέκτησε τὴν χρῆσι τῶν ποδιῶν του. **Ἐπέστρεψαν** εἰς τὰ ἴδια, εὐχαριστοῦντες τὴν Εὐσπλαγχνία τοῦ Θεοῦ, ἀφοῦ δέχθηκαν πολὺ μεγαλύτερες εὐεργεσίες ἀπὸ ὅ,τι περίμεναν.

* * *

Με **μεγάλο πόνο** ἀντίκρουσε ὁ Ἅγιος τὸ θέαμα τῶν κατεστρεμμένων κτιρίων. **Καθὼς** ἔκλαιγε βλέπων τὰ ἐρείπια τοῦ Ναοῦ, ὅπου ἄλλοτε συνηθοίετο τὸ Χριστεπώνυμο πλήρωμα, αἴφνης ἐξῆλθε ἀπὸ αὐτὰ μιὰ ἀρκούδα μὲ ἀπειλητικὲς διαθέσεις. **Ὁ** Ἅγιος ἀτάραχος τὴν ἔδιωξε μὲ μιὰ του λέξι καὶ συνέχισε τὴν προσευχὴ του.

Ἀμέσως, μὲ θάρρος καὶ ἐγκαρτέρησι, ἀνέλαβε τὴν ἀνέγερσι ἐνὸς Ναοῦ ἀφιερωμένου στὴν Θεοτόκο καὶ ἄρχισε νὰ κηρύττῃ, θε-

ραπεύων παράλληλα ασθενείς, εκβάλλων δαιμόνια και έπιτελών πλείστα άλλα θαύματα, τὰ όποια επικύρωναν τὸ κήρυγμά του.

Ακολουθῶν τὰ ἴχνη τοῦ Χριστοῦ, δὲν περιφρονοῦσε οὔτε τὰ συμπόσια τῶν ἰσχυρῶν, ὄχι ἀπὸ ἐνδιαφέρον γιὰ τὴν πολυτέλεια, ἀλλὰ δραττόμενος τῆς εὐκαιρίας νὰ κηρύξη ἐκεῖ, ἔτσι ὥστε στὸ κλίμα τῆς οἰκειότητος νὰ γεμίση τὶς καρδίες τῶν φιλοξενουμένων μὲ τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ.

Ετσι συνέβη, ὅταν κάποιος Φράγκος εὐγενοῦς καταγωγῆς, γνωστὸς γιὰ τὴν δύναμί του, τὸ ὄνομα Ὁκίνος (Ocinius), προσεκάλεσε τὸν Βασιλέα Κλοταίρο, υἱὸ τοῦ Βασιλέως Χλωδοβίκου, σὲ συμπόσιο, τὸ όποιο εἶχε ἐτοιμάσει μὲ μεγάλη λαμπρότητα στὴν οἰκίαν του, πρὸς τιμὴν τοῦ Βασιλέως καὶ τῶν εὐγενῶν του. **Ο** Ἅγιος Βαάστιος προσεκλήθη ἐπίσης στὸ συμπόσιο αὐτό.

Οταν εἰσήλθε στὴν οἰκίαν τοῦ Ὁκίνου, ὡς συνήθως, ἐσήκωσε τὴν δεξιὰν καὶ ἐχαιρέτησε τοὺς πάντας μὲ τὸ σημεῖο τοῦ Τιμίου Σταυροῦ. **Υ**πῆρχαν ἐκεῖ κανάτες πλήρεις ζύθου, στὸν όποιο κατὰ τὴν κατασκευή του εἶχε γίνεи ἐπὶ κλησις δαιμόνων. **Α**μέσως ἔσπασαν οἱ κανάτες καὶ χύθηκε τὸ περιεχόμενό τους. **Ο** Βασιλεὺς καὶ οἱ σύντροφοι του, τρομοκρατημένοι στὴν θεὰ αὐτοῦ τοῦ θαύματος, ἐρώτησαν τὸν Ἅγιο Ἐπίσκοπο τὸν λόγο αὐτοῦ τοῦ ἀπροσδοκῆτου καὶ τρομακτικοῦ φαινομένου. **Ο** Ἅγιος ἀπήντησε: **«Ε**ξ αἰτίας μιᾶς ἐπικλήσεως δαιμόνων, τὴν όποίαν ἐξεστόμισαν κακοὶ ἄνθρωποι, ἡ διαβολικὴ δύναμις εἰσήλθε στὰ ποτὰ αὐτά, γιὰ νὰ αἰχμαλωτίση τὶς ψυχὰς τῶν καλεσμένων, ἀλλὰ διωκωμένη ἀπὸ τὴν δύναμι τοῦ Σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ μας, ἔφυγε ἀοράτως ἀπὸ τὴν κατοικία, ἐσεῖς δὲ προφανῶς εἶδατε τὸ ὑγρὸ νὰ χύνεται στὸ ἔδαφος». **Αὐ**τὸ τὸ γεγονός ἀπεδείχθη σωτήριο γιὰ πολλοὺς, διότι ἐξ αἰτίας του πλῆθος κόσμου ἀσπάσθηκε τὴν χριστιανικὴ Πίστι σὲ ὅλη τὴν Γαλατία.

Τὸ 510, ὁ Ἅγιος Ῥεμίγιος ἐμπιστεύθηκε στὸν Βαάστιο τὴν διοίκησι καὶ ἐτέρας Ἐπισκοπῆς, αὐτῆς τοῦ Καμπραί, μαζί μὲ ἐκεῖνη τοῦ Ἀράς. **Ο** Ἅγιος συνέχισε μὲ αὐξημένο ζήλο τὶς ἀποστολικὲς περιοδοεῖς του, ἀνεγείρων Ναοὺς καὶ φιλανθρωπικὰ ἱδρύματα, χειροτονῶν Ἱερεῖς καὶ διδάσκων τοὺς πιστοὺς.

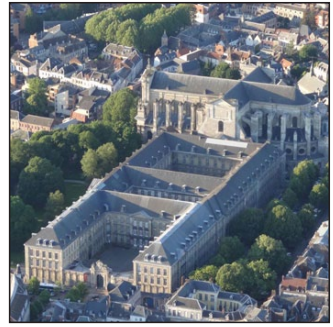
* * *

Μετὰ τεσσαράκοντα ἔτη ἀδιακόπων καμάτων, ὁ Ἅγιος, ἡλικίας τότε ἐνενήκοντα τεσσάρων ἐτῶν, ἠσθένησε κατὰ τὴν διάρκεια μιᾶς περιουδειᾶς καὶ ἐπέστρεψε ἐσπευμένως στὸ Ἀράς.

Τὸν κατάλαβε ὑψηλὸς πυρετὸς καὶ σὲ λίγο, μία

κρύα νύκτα τοῦ χειμῶνος, μία φωτεινὴ νεφέλη φάνηκε νὰ ἀναβαίνει ἀπὸ τὴν ταπεινὴ οἰκία τοῦ Ἐπισκόπου καὶ νὰ ὑψῶνεται στὸν οὐρανό. **Ὅ**ταν τοῦ ἀνήγγειλαν τοῦτο τὸ θαυμαστὸ φαινόμενο, ὁ Ἅγιος κατέλαβε ἀμέσως, ὅτι αὐτὸ τὸ σημάδι ἔδειχνε τὴν ἐγγὺς ἀνάπαυσί του. **Ἐ**σύναξε τὰ πνευματικά του τέκνα καὶ τοὺς Ἱερεῖς συνοδοιπόρους του στὶς ἱεραποστολικὲς περιοδεῖες του, καὶ τοὺς ἀπεχαιρέτησε. **Ἐ**πειτα ἀποσύρθηκε σὲ σιωπηλὴ προσευχὴ καὶ παρέδωσε τὴν ψυχὴ του στὸν Κύριο, συνοδεῖα ἀγγελικῶν ὕμνων, τὴν 6η Φεβρουαρίου 540.

* * *

Ἡ τιμὴ πρὸς τὸν Ἅγιο Βαάστιο διαδόθηκε στὴν Φλάνδρα καὶ ἔγινε δημοφιλὴς καθ' ὅλην τὴν διάρκεια τοῦ πρώιμου Μεσαίωνα. **Τὸ** περίφημο Ἀββαεῖο τοῦ Σέντ-Βαάστ (Saint-Vaast) κτίσθηκε στὸ Ἄρας ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἁγίου καὶ τὰ ἅγια Λείψανά του μεταφέρθηκαν ἐκεῖ τὸ 667.

Μετὰ ἀπὸ κάποιες περιπέτειες – μεταφορὰ στὸ Βῶ (Vaux) τὸ 879 γιὰ νὰ προστατευθοῦν ἀπὸ τὴν νορμανδικὴ εἰσβολή, ἐπιστροφὴ στὸ Ἄρας, μεταφορὰ τὸ 880 στὸ Μπωβαί (Beauvais) μετὰ τὴν πυρκαϊὰ τοῦ Ἀββαείου, ἐπιστροφὴ τὸ 893– τὰ τίμια Λείψανά του μεταφέρθηκαν στὸν Καθεδρικὸ Ναὸ τοῦ Ἄρας, τὸ 1227.

Μετὰ τὴν καταστροφὴ τοῦ τελευταίου κατὰ τὴν διάρκεια τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως, τὰ ἱερὰ Λείψανα τοῦ Ἁγίου μεταφέρθηκαν στὴν Ἐκκλησίᾳ τοῦ ὁμωνύμου Ἀββαείου τοῦ Σέντ-Βαάστ ντ' Ἄρας (Saint-Vaast d'Arras), τὸ ὁποῖο εἶχε γίνει πλέον Καθεδρικὸς Ναός, καὶ ὅπου εὐρίσκεται ἀκόμη ἡ Λάρνακά του.

+

*Τῷ δὲ ἐν Τριάδι Παναγίῳ Θεῷ,
τῷ ἐνδοξαζομένῳ ἐν τοῖς Ἁγίοις Αὐτοῦ,
προσκύνησις καὶ εὐχαριστία,
εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν!*

→

